

imod. Jeg skal dog for Resten henstille til Overveelse, medens jeg er ganske enig i, at Stempelpligten bortfalder, om det da er rigtigt, at der slet ikke skal erlægges et lille Gebyr for Autorisationen. Det forekommer mig nok, at Billighed kunde tale derfor. Jeg siger ikke dette af Hensyn til de paa-gjældende Embedsmænd, thi dem ville jo Gebyrerne efter de bestaaende Regler ikke tilfalde, naar undtages ganske faa Retstjenste, der ere sportellønnede, jeg tror, der er tre eller fire tilbage af dem. Ellers vilde saadanne Gebyrer slet ikke tilfalde Embedsmændene, men derimod det Offentlige under en eller anden Form. Jeg skal henstille dette til Overveelse, men iøvrigt skal jeg slet ikke have Noget imod, at denne Autorisationsbestemmelse beholdes. Naar jeg ikke har optaget den i Lovforslaget, er det mere, fordi jeg frygtede for, at man gik ud fra, at man helst vilde have alt bort af reglementariske Bestemmelser, Folk kunde glemme, at der kunde paaligge dem en særlig Forpligtelse til at lade autorisere, og naar der ikke knyttede sig faste Interesser dertil, var det ikke af stor Betydning. Smidlertid vil jeg indrømme det ærede Udvalg, at Autorisationen i ethvert Tilfælde har en ganske afgørende Betydning, nemlig at den, naar den forbindes med den sædvanlige Gjennemdragning af Protokoller indeholder en Sikkerhed imod, at der ikke udtages Blade, hvilket jo kan have stor Betydning. Det er ogsaa muligt, at den noget kan bidrage til, at Folk, i alt Fald ved Begyndelsen af deres Forretningsvirksomhed, anstaffe sig Bøger. Der er et gammelt Ordssprog, som siger: Godt begyndt er halvt fuldendt. Det er ganske rigtigt, og det kan ogsaa være, at det vil vise sig i denne Henseende; men jeg tror ikke, man skal knytte alt for store Forventninger dertil; thi det hører allerede nu — jeg har set ikke saa faa af den Slags Sager — ikke til Sjældenhederne, at Folk ganske rigtig anstaffe sig pæne nye Bøger og faae dem autoriserede, inden de begynde deres Forretning og ogsaa begynde at skrive Noget i dem, men succesløst høre op dermed og tilsidst slet ikke længere skrive Noget deri. Men, som sagt, den Uleilighed, der kan paalægges de offentlige Myndigheder med at autorisere disse Bøger, er i ethvert Tilfælde udenfor Kjøbenhavn næppe betydelig, og jeg skal derfor slet ikke have Noget imod det ærede Udvalgs Forslag i saa Henseende. Jeg er enig i, at de øvrige Ændringer væsentligt ere at betragte som Redaktionsændringer, og jeg skal derfor, idet jeg udtaler, at jeg ikke finder Noget at indvende imod dem, i det Hele anbefale Thinget at følge Udvalget.

Harald Hansen: Jeg vil blot gjøre en lille Mobbemærkning til, hvad der er fremkommet om Forslaget under Nr. 8 til Lovforslagets § 6. Jeg maa for mit eget Bedkommende, som Medlem af Udvalget, fastholde Ændringsforslagets Berettigelse og Nødvendighed. Jeg hører til de Medlemmer af Udvalget, som i deres Hjerte foretrække det tykke System for det franske, idet jeg ikke ønsker, man skal opstille altfor specificerede Bestemmelser om hele Bogføringen. Men gjør man det, finder jeg, at man i Konsekvens dermed ogsaa maa opstille specificerede Bestemmelser om, hvorledes Status skal opgøres, og jeg tror navnlig efter de Erfaringer, jeg har gjort i Pragis, at det er nødvendigt, at det bliver udtrykkelig udtalt, at tvivlsomme Fordringer skulle opføres efter deres formentlige Værdi, og at uerholdelige Fordringer skulle afskrives, thi ellers ville mange Menneſter styde sig ind under, at de slet ikke vidste det, og at de troede, at de til evig Tid kunde lade staa opført en Fordring paa 10,000 Kr. hos en Debitor, uagtet denne notorisk ikke kunde betale 10 Kr. Jeg tror altsaa, at denne Bestemmelse fra et praktisk Synspunkt er aldeles nødvendig. Naar det ærede Medlem fra Helsingør (Tvede) anede over eller udtalte, at det var et rent Skjøn, der afgjorde, hvorledes man skulde opføre den Slags Aktiver, vil jeg dertil svare, at man kan ikke opgøre nogenjomhelst Status paa anden Maade end efter et Skjøn; Skjønnet er i sidste Instants det Afgjørende, det eneste, man har at gaa efter. Det kommer blot an paa, hvor godt dette Skjøn er, om Status er rigtig eller ikke. Men ikke blot Aktiverne maa opføres efter deres sandsynlige Værdi; det samme gælder Passiver. Der er Passiver, hvis Værdi man ikke nøiagtigt kan opgibe. Er jeg f. Ex. gaaet i Caution for en Mand, og jeg hører, at han staar paa svage Fødder, saa at jeg kan risikere at komme til at udrede Beløbet, har jeg der et Passiv, som maa opføres i min Status, hvis jeg skal komme til et rigtigt Resultat. Har jeg fremdeles paataget mig en Leverage eller at bygge en Bygning og den Slags Ting, og jeg ser, at jeg skal tabe en Del Penge derpaa, bør jeg som en ærlig Mand ligeledes opføre dette som et Passiv ved Aarets Slutning; ellers komme vi til en forkert Status. Det ser noget underligt ud for en overfladisk Betragtning, at et Passiv skal opføres efter sin sandsynlige Værdi, idet man gaar ud fra, at Passiver netop have den Værdi, hvortil de ere opførte efter deres Paaløbende. Men det er ikke givet. Jeg anser det derfor for ikke blot nyttigt men ogsaa nødvendigt, at der saavel